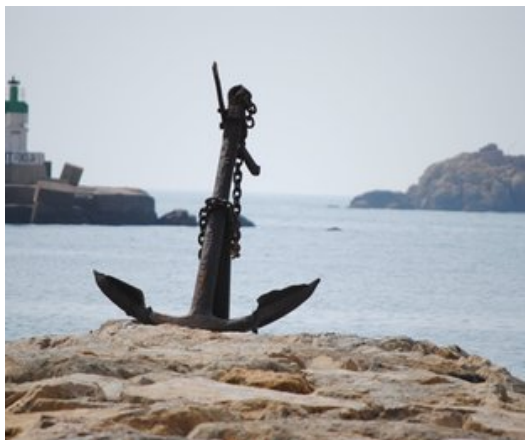

Un espigó per a l'Àncora'

L'Ajuntament de Sant Feliu de Guíxols ha volgut retre un homenatge al setmanari 'Àncora', fundat el 30 d'octubre de 1947, amb la col·locació d'una àncora a l'espigó

L'Espigó de l'Àncora, un nou punt d'interès que homenatja el setmanari. Foto: EL PUNT.

L'Espigó de l'Àncora. Aquesta expressió té sonoritat, la veritat. No és la primera vegada que una petita actuació serveix per crear o posar en valor un espai, el qual, i sense intenció, s'emplena de carisma –tot i que aquesta seria un atribució més humana–. És igual. I més quan la col·locació d'aquesta àncora serveix d'homenatge a la publicació guixolenc que porta el mateix nom. Quin millor tribut, doncs. Això és el que ha fet l'Ajuntament guixolenc amb la col·locació d'aquesta àncora en ple cor de la façana marítima.

Segurament em direu que aquest és un treball aparentment insignificant. Però no ho és tant si el que s'està fent és generar un notable punt d'interès. Només cal veure el marc de la badia, aquesta potent i emblemàtica estampa de Sant Feliu. Pere

Carreras, cap de Comunicació de l'Ajuntament guixolenc, ha confessat que ja es treballa sobre aquest nou escenari per convertir-lo en element identificatiu de la ciutat. El setmanari Àncora no podia demanar, doncs, millor homenatge.

L'espigó s'endinsa en el mar per servir de protecció; és massís, fort i potent. Té, certament, un punt de supèrbia, fins i tot, perquè s'atreveix a desafiar el poder immens del mar. I l'àncora arrela el vaixell al fons marí; d'alguna manera el connecta amb terra, tot i que molt allunyat d'un norai, el qual simbolitza el retorn a port. Aquesta reflexió té molt sentit si volem buscar-li una analogia amb el setmanari Àncora: llegit, estimat i apreciat pels guixolencs. En bona part, l'Àncora ha contribuït a fer arrels, a fer ciutat, a construir Sant Feliu, almenys en la part que li pertoca, que és molta.

I si l'Espigó de l'Àncora és la part més físicament visible del testimoni que li vol retre Sant Feliu, no hem d'oblidar-nos de la història d'aquesta publicació. Un recorregut que demostra el sentit de ciutat que van tenir a l'hora de fundar-la. I, d'això, ja en fa uns quants anys. Va ser el 30 d'octubre de 1947, quan Enric Descayre va crear amb uns amics una revista setmanal de quatre pàgines que va tenir com a primera capçalera Chut, amb un contingut marcadament esportiu. Però la gent en volia més. L'1 de desembre de 1949, es va passar a dir definitivament Àncora i va augmentar les seves pàgines amb un contingut més variat. La publicació va arribar amb èxit al número 500, el 26 de setembre del 1957. Però si Descayre en va ser el fundador, Margarita Wirsing, el 1956, un any abans de la seva transformació, en va ser continuadora, conservadora i, alhora, directora fins que el 1972 es va desplaçar a Barcelona. Claudi Isern la va succeir en el càrrec de director fins al 1992, i va llegar a la família Isern la responsabilitat de mantenir aquest llegat, juntament amb tots els col·laboradors que hi han passat al llarg de 62 anys.

L'Espigó de l'Àncora sona bé, la veritat. Aquest és un espigó sòlid que, juntament amb l'àncora, seguirà mirant i desafiant el mar i el temps. És, doncs, una clara metàfora de com el llegat pren forma en la solidesa de la pedra i el ferro. Una magnífica manera de continuar mirant el futur per recordar-nos el passat.

Publicat a:

-El Punt Comarques Gironines 13-05-2011 Pàgina 64

Font del document:

http://www.elpunt.cat/noticia/article/7-vista/8-articles/409711-un-espigo-per-a-lancora.html?piwik_campaign=rss&piwik_kwd=mesOpini%C3%B3&utm_source=rss&utm_medium=mesOpini%C3%B3&utm_campaign=rss